

FANTASTEN & FLIEREFLUITERS

Leesexemplaar

FANTASTEN & FLIEREFLUITERS

Guy Didelez

Eerste druk: november 2020

© 2020, Guy Didelez en Pelckmans uitgevers nv
pelckmansuitgevers.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veele-
voudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of open-
baar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande
en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van
wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving
met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or
made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical,
without prior permission in writing from the publisher.

Bij de samenstelling van *Fantasten & flierefluiters* hebben wij illustra-
ties ontleend waarvan wij de bron niet hebben kunnen achterhalen.
Mogelijke rechthebbenden kunnen zich tot de uitgever wenden.

Omslagontwerp: Peer De Maeyer
Vormgeving: Studio Pelckmans uitgevers

D/2020/7104/69
ISBN 978 94 6383 214 4
NUR 284

pelckmansuitgevers.be

 pelckmansuitgevers.be PelckmansUitg pelckmansuitgevers

G U Y D I D E L E Z

FANTASTEN & FLIEREFLUITERS

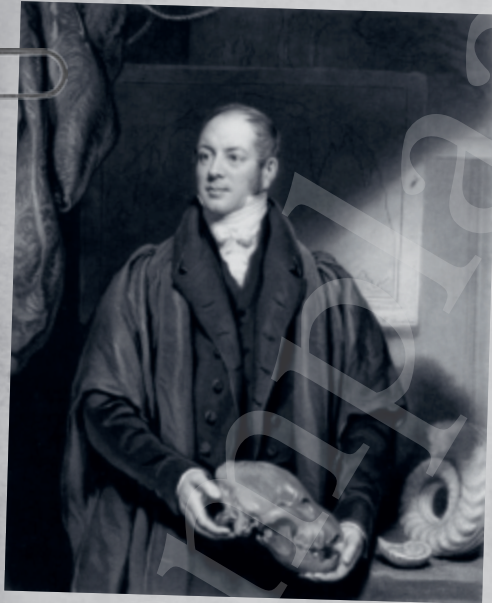
HET VERHAAL VAN 10 GRANDIOZE
LOSBOLEN EN LEUGENAARS

PELCKMANS

INHOUD

1	Alles voor de wetenschap	7
2	Van nachtmerrie tot sprookje	19
3	De profeet van de duivel	29
4	Probeer me maar te pakken!	63
5	De man die zich naar de onsterfelijkheid wilde bijten	95
6	Zieneres of fantaste?	119
7	Wanneer je voor genie speelt, dan word je er één	137
8	De man die dacht dat hij James Bond was	159
9	Raspoetin	181
10	De leugenbaron	215

NAAM: William Buckland

OOK GEKEND ALS: Een van de meest bizarre wetenschappers

LEEFDE VAN: 12 maart 1784 tot 14 augustus 1856

LAND: Groot-Brittannië

BEROEP: Theoloog en wetenschapper

BELANGRIJKSTE KRACHTTOER: Wilde proeven van alle dieren die op de aarde rondliepen, -vlogen of -zwommen.

OPMERKELIJK: Zijn vrouw, Mary Morland, bereidde niet alleen alle dierengerechten. Toen William een hyena als huisdier wilde, had ze er ook geen enkel probleem mee.

1 ALLES VOOR DE WETENSCHAP

Wetenschap heeft voor veel mensen een stoffig imago. Bij het horen van het woord alleen al denken ze onvermijdelijk aan bleke, bebrilde, wat oudere mannen die tussen muren van boeken zitten te beschimmelen. Ze zijn zo hard bezig met hun eigen ding dat ze nauwelijks nog beseffen wat er voor de rest in de wereld gebeurt. Toegegeven, het leven van wetenschapper William Buckland bevat ook stof. Maar het is ander stof... Het bevat zoveel stof dat je er wel een verhaal over móét schrijven, waarin de werkelijkheid voortdurend in de fantasie over lijkt te gaan en omgekeerd.

Buckland werd op 12 maart 1784 geboren in Axminster, een klein plaatsje in het graafschap Devon in het zuidwesten van Engeland. In die streek worden er zoveel fossiele vondsten gedaan dat het intussen Unesco-erfgoed is geworden. Sterker

nog, men noemt de kustlijn tussen Devon en het wat oostelijker gelegen Dorset zelfs de 'Jurassic Coast'. Niet dat bezoekers er levende gedrochten uit *Jurassic Park* tegen zullen komen, maar er zijn wel veel versteende dieren en planten te vinden. Dat wist ook Williams vader, een anglicaanse pastoor die tegelijk schooldirecteur was. Hij nam zijn zoon dan ook geregeld mee voor fikse wandelingen waarbij ze naar hartenlust fossielen gingen zoeken.

William was al van jongs af aan bezeten door deze hobby. Niet zo raar dus dat hij mineralogie ging studeren aan Oxford. Maar omdat hij – met een pastoor als vader – ook diepgelovig was en omdat je in die jaren echt niet kon leven van het onderzoek naar versteende dieren en planten, kreeg hij ook een beurs om theologie te studeren. Het boeide hem om een verband tussen die twee werelden te zoeken. Zou geologie iets van de goddelijkheid van een hemelse schepper weerspiegelen?

Het klinkt ernstig en het klopt ook dat Buckland als wetenschapper met zware thema's bezig was. Tegelijk had hij echter ook een absurd, excentriek en totaal onverwacht kantje. Omdat de wetenschapper en theoloog het in zijn jonge jaren niet zo breed had, probeerde hij al snel een job als docent mineralogie te pakken te krijgen en dat lukte. Omdat hij zich intussen ook nog in scheikunde en anatomie gespecialiseerd had, kon hij in 1813 aan de universiteit van Oxford aan de slag.

Toen hij eenmaal voor zijn studenten stond, ontpopte deze ernstige wetenschapper zich al snel tot een van de grootste clowns die ooit in Oxford had lesgegeven. Zo kwam hij op een dag gewoon op een paard de leszaal binnen draven om vervolgens de hele les op de rug van dat beest te blijven zitten. En wat

nog mooier was: hij deed die stunt daarna zelfs een aantal keren over! Was er misschien een speciale reden om dat te doen? Een verband met het onderwerp dat hij wilde behandelen? Eigenlijk niet. Buckland ging er gewoon van uit dat mineralogie voor de meeste studenten nu niet direct het meest sexy onderwerp was. Het was een keuzevak en niemand in Oxford was verplicht het te volgen. Als Buckland zijn lessen niet boeiend maakte, sprak hij wellicht al snel voor een lege zaal. Hij moest er dus wel voor zorgen dat er tijdens zijn 'optredens' (want dat leken het wel) dingen gebeurden waar alle studenten de mond vol van hadden. Hopelijk zouden er op die manier de volgende les al wat meer aanwezigen opdagen die van zijn fratsen getuige wilden zijn.

Dat hij tijdens het lesgeven soms als een bezetene tekeer ging, had volgens een van zijn vrienden ook te maken met het feit dat hij altijd nerveus was als hij voor een publiek moest optreden. Maar als eenmaal de eerste lach opklonk, wist hij dat hij goed zat en viel al die zenuwachtigheid zomaar van hem af. En dus probeerde hij zo snel mogelijk de lachers op zijn hand te krijgen. Dat lukte niet alleen door op een paard te gaan zitten, maar bijvoorbeeld ook door de loop van gigantische vogels te imiteren. Hoewel de meeste wetenschappers dachten dat de grote botten die her en der gevonden werden afkomstig waren van olifanten of nijlpaarden die tijdens de zondvloed waren gestorven, was Buckland het daar niet mee eens. Hij had pootafdrukken in afzettingsgesteenten gevonden die onmogelijk van de toen al bekende diersoorten afkomstig konden zijn. En dus imiteerde hij met rare bewegingen hoe die gigantische beesten zich wellicht verplaatst hadden.

Ook voor de rest bleef hij tijdens zijn colleges totaal onvoor-

spelbaar. Henry Ackland, die als jonge student tijdens zijn lessen aanwezig was, vertelde hoe Buckland op een dag met een enorme hyenaschedel in zijn handen van het podium sprong waarop hij les gaf. Driftig liep hij naar een verschrikte en naar adem happende student op de eerste rij. Hij keek hem recht in de ogen en blafte hem toe: ‘Wat laat de wereld draaien?’ De totaal overdonderde student schrok zo hard dat hij bang naar achteren deinsde, tot hij niet verder kon en zowat tegen de rugleuning plakte. Maar Buckland ging zo in zijn verhaal op dat hij het nauwelijks registreerde. Hij wendde zich naar Ackland en wees hem aan. ‘Ik herhaal mijn vraag. Wat laat de wereld draaien?’ ‘Gee... geen idee’, antwoordde de student wat onzeker. ‘De maag!’ riep de wetenschapper triomfantelijk. ‘De grote dieren eten de kleinere en de kleinere de nog kleinere!’

Al snel bleek hij zich ook voor coprolieten te interesseren. Dat is gewoon een duur woord voor versteende poep. Tot grote ergernis van veel van zijn collega-professoren, boeiden die hard geworden drollen hem mateloos. Ook urine interesseerde hem trouwens. Zo wees een plaatselijke gids bij het bezoek aan een Italiaanse kathedraal eens naar een donkere vlek op de kerkvloer. ‘Wat men ook probeert, die vlek kan niet weggepoetst worden!’ vertelde de man vol trots. ‘Ze is in de loop van de jaren trouwens ook nooit verbleekt. Ze lijkt altijd vers te zijn!’ Volgens hem was er maar één verklaring mogelijk: dit moest het bloed van een heilige zijn. Niets anders kon dit wonder verklaren.

Maar Buckland liet zich niet zo makkelijk overtuigen. Hij keek kritisch naar de vlek, ging op handen en knieën zitten en begon er, tot grote ontzetting van de gids, die niet wist welke heiligschennis hem nu overkwam, zelfs aan te likken.

Toen hij stopte, smakte hij even met zijn tong, keek een tijdje nadenkend voor zich uit en concludeerde: 'Nee, mijn beste, dat is geen bloed van een heilige. Ik ken die smaak heel goed. Het is de urine van een vleermuis.'

Het zou nog kunnen kloppen ook, want door zijn jarenlange experimenten wist niemand meer van drek, kak, shit en pis dan Buckland. Zo trok hij ook geregeld naar Kirkdale Cave, een grot waarin veel versteende botten gevonden werden. En natuurlijk was hij ook daar weer in de coprolieten geïnteresseerd. Zo vond hij onder andere een aantal witte bollen die door eerdere onderzoekers weleens als hondendrollen werden omschreven. Omdat Buckland nooit iets zonder bewijs aannam, begon hij ook die coprolieten te bestuderen. Volgens hem konden ze weleens van hyena's afkomstig zijn die ooit in Kirkdale Cave hadden gehuisd en daar hun prooien hadden verorberd. Hij trok naar een dierentuin, waar de bewaker hem bevestigde dat die witte bollen qua vorm en uitzicht inderdaad verdacht veel leken op de ontlasting van de gevlekte hyena. Omdat hij zeker wilde zijn, haalde Buckland meteen een (min of meer) tamme hyena in huis. Als het dier dan poepte, kon hij die uitwerpselen bestuderen en vergelijken met zijn vondst in de grot. En omdat je nooit genoeg kunt experimenteren, zette hij voor zijn huishyena ook weleens een cavia of een ander dier op het menu. Op die manier kon hij de botfragmenten in de uitwerpselen dan weer vergelijken met dierenresten die hij in de grot had aangetroffen.

Hoewel Buckland vaak de indruk gaf een fantast te zijn, bleef hij in de eerste plaats een ernstige wetenschapper. Toen hij in 1824 voorzitter was van de Geological Society (wat toch

wel een enorme eer en erkenning was) maakte hij op een bijeenkomst al snel bekend dat hij de fossiele botten van een uitgestorven reptiel had gevonden. Het dier was enorm groot, zodat hij het een 'megalosaurus' noemde. Hij publiceerde er een volledige beschrijving van. Later zou het bij de dinosauriërs worden ingedeeld.

Dat was toch wel een baanbrekende ontdekking. Tot dan toe gingen de meeste wetenschappers ervan uit dat de Bijbel letterlijk geïnterpreteerd moest worden. Als er stond dat God de landdieren de zesde dag schiep, dachten mensen dat God alle dieren dus daadwerkelijk op één dag had geschapen. Voor Buckland was er een hele niet nader te definiëren periode verlopen tussen het ontstaan van de aarde en het begin van de mensheid. In die tijd zouden er een aantal nieuwe soorten ontstaan zijn die niet allemaal tegelijkertijd de aarde hadden bevolkt.

Om als religieus man (Buckland zou zich in 1825 zelfs als priester in Hampshire vestigen) tot dat inzicht te komen, moest je echt een open geest hebben. Bucklands geest was misschien wel zo open dat al zijn hersenen er soms uit dreigden te vallen, graptten zijn collega's over hem. Hetzelfde kon je overigens van Mary Morland zeggen, een fossielenverzamelaar en illustrator met wie William Buckland op 41-jarige leeftijd trouwde. Het koppel kreeg negen kinderen van wie er vijf jong overleden, maar – en dat is echt wel een bijzondere prestatie – zij volgde haar man in alles. Als Buckland het nodig vond een hyena in huis te halen, dan kwam er een hyena. Als hij het nodig vond om de uitwerpselen van dat dier te bestuderen, dan deed hij het maar. En als hij het nodig vond om een paar Siciliaanse

priesters te bespotten, dan zou ze geen moeite doen om haar echtgenoot op andere gedachten te brengen.

Want dat was precies wat er tijdens hun huwelijksreis gebeurde. Toen ze in Palermo op Sicilië arriveerden, raakte Buckland er al snel in gesprek met een paar priesters. Die wisten hem te vertellen dat het stoffelijke overschot van de heilige Rosalia in de kathedraal bewaard werd. Die middeleeuwse kluisnares was niet zomaar de eerste de beste. Toen haar beenderen in een processie door Palermo gevoerd werden, verlostte dat de stad meteen van een vreselijke pestepidemie die al aan meer dan dertigduizend inwoners het leven had gekost.

Het hoefde dus niet te verbazen dat de altijd nieuwsgierige Buckland het schrijn met daarin de resten graag wilde zien. Maar toen de priesters vol eerbied de bewaarplaats openden, keken ze raar op. Buckland wierp even een kritische blik op de beenderen en barstte dan uit: 'Dat zijn de botten van een vrouw niet! Dat is het overschot van een geit! Ik heb zoveel geiten ontleed en gegeten dat ik die beenderen meteen herken!'

Tja, zo'n uitspraak doe je beter niet in Sicilië, waar de geestelijkheid ook nu nog als een van de meest conservatieve van heel Italië geldt. Woedend keken de mannen de vreemdeling aan. Maar dat kon Buckland niet afremmen. Spottend feliciteerde hij de priesters met de heiligverklaring van... een hoefdier. Het gevolg laat zich wellicht raden: Buckland en zijn vrouw moesten zich haasten om levend Palermo te ontvluchten.

Maar ook na deze bewogen huwelijksreis bleef Mary Morland haar man in al zijn grillen bijstaan. Zo had Buckland zich om de een of andere onduidelijke reden voorgenoemen om te proeven van alle dieren die op de aarde rondliepen, -vlogen

of -zwoommen. Dat voornemen was niet eens met een weddenschap begonnen. Nee, het was weer een raar idee dat op een dag gewoon ontstaan was. Het probleem was echter dat Buckland geen geld had om al die exotische dieren aan te kopen. Ook toen hij al getrouwd was, woonde hij nog altijd in een bescheiden huisje waar er – naast een hele reeks kinderen – ook nog twee apen, een aantal cavia's en een hyena vrij rondliepen. Daarom vroeg hij al zijn vrienden, collega's en familieleden om zeldzame diersoorten voor hem mee te brengen telkens wanneer ze op reis gingen. Het hoefden zelfs geen volledige dieren te zijn. Gewoon een (al dan niet lekker) stukje was al voldoende.

En ja hoor, Buckland had zoveel contacten en iedereen vond hem zo'n bizarre maar tegelijk toch fijne kerel dat er bij de Bucklands nooit vlees te kort was: cavia's, kangoeroes, gnoes, jaguars, nijlpaarden... het kwam allemaal op de tafel. Bovendien had William contacten met een dierentuin en probeerde hij ook in zijn eigen omgeving weleens een dier te vangen: een kauw, een mol, een egel, een eend, zelfs een bromvlieg. Die laatste vond hij trouwens echt niet lekker, vooral dan omdat ze in zijn keel bleef steken. Maar mollenvlees was het ergste. Dat smaakte zo slecht dat je het meteen weer zou uitspuwen.

Al die rare soorten vlees werden trouwens niet alleen in gezinsverband verorberd. Zodra er weer eens een portie uit de dierentuin of uit een of ander exotisch land was binnengekomen, zette Buckland zich aan het schrijven. Hij verzond uitnodigingen aan vrienden of familieleden, maar ook aan wetenschappers die met allerlei onderzoeken bezig waren. De reacties waren heel uiteenlopend. Sommigen – ze zouden nu misschien vegetariër zijn – vonden het maar niets om al

die dieren op te eten. Anderen vonden het een heel aparte uitdaging, die nog leuker werd omdat ze wisten dat Buckland de gewoonte had om ook veel alcohol te schenken. Hoe dan ook had Buckland keer op keer genoeg kandidaten om er een leuk dinertje van te maken. Toch was het telkens ook wat spannend. Niet alleen door die hyena die onrustig rond de tafel liep, in de hoop wat lekkers te bemachtigen, maar ook omdat de gasten totaal niet wisten wat er op het menu stond. Het vlees zag er ook niet altijd herkenbaar uit, want mevrouw Buckland maakte er meestal een stoofpotje van. Enkel het voorgerecht was vaste prik: muis op toast. Dat was volgens William een ongelooflijke lekkernij!

Richard Owen, een bioloog uit die jaren, was samen met zijn vrouw Caroline een van de gasten die vaak uitgenodigd werden. Van haar zijn er een aantal brieven bewaard gebleven, waarin ze Buckland feliciteerde met zijn gerechten. Ze was vooral opgetogen over de gewone tuinslak en de alligator, al zijn dat vast twee heel uiteenlopende smaken. Ook over een reptielenstoofpot was ze zeer te spreken, evenals over de gegrilde struisvogel. 'Op een avond kregen we gegrilde struisvogel die net zo smaakt als onze eigen kalkoenen. Alleen jammer dat Richard na afloop een lange nacht heeft gehad, waarin hij met diarree te kampen kreeg...'

Wie wellicht geen krampen kreeg, was Buckland zelf. De man bleef steeds maar nieuwe diersoorten proberen, tientallen jaren aan een stuk. Of hij ooit van alle dieren geproefd heeft, lijkt zeer onwaarschijnlijk, maar door al die diverse smaken uit te proberen, werden zijn smaakpapillen wel ongelooflijk goed ontwikkeld. Zo is er een verhaal dat vertelt hoe hij tijdens een

tocht met paard en koets verloren was gereden. Omdat hij er geen idee meer van had hoe hij thuis moest komen, stapte hij op een bepaald ogenblik uit de koets, nam wat aarde in zijn hand en proefde ervan. Door zijn ongelooflijke kennis van de Engelse bodemgesteldheid wist hij dat hij zich in Uxbridge bevond, in het uiterste westen van Groot-Londen. Op die manier slaagde hij erin zich te oriënteren en zijn weg naar huis terug te vinden.

Buckland hield het trouwens niet bij vlermuizenurine, dieren of aarde alleen. Een bizarre anekdote vertelt hoe hij in 1848 door Lord Harcourt voor een etentje werd uitgenodigd. De lord woonde in Nuneham House, een achttiende-eeuwse villa die in september 2016 samen met het duizend hectare tellende park voor niet minder dan 22 miljoen pond te koop werd aangeboden. Een mooi optrekje dus... In die uitgelezen omgeving vertelde Lord Harcourt dat zijn intussen overleden vader, de aartsbisschop van York, altijd een verwoed verzamelaar van bizarre voorwerpen met een geschiedkundige waarde was geweest. Het belangrijkste stuk uit zijn verzameling was een gemummificeerd hart dat, zo beweerde Lord Harcourt, nog van Lodewijk XVI afkomstig was. Die regeerde van 1754 tot 1793 over Frankrijk, maar werd na de Franse Revolutie schuldig bevonden aan hoogverraad en als enige Franse koning ooit geëxecuteerd onder de guillotine.

Een droevig verhaal, maar volgens Lord Harcourt eindigde het verhaal daar niet. Zijn papa was immers in het bezit gekomen van een stukje van het hart van de onthoofde koning. Dat bewaarde hij in een kostbaar, zilveren kistje. Natuurlijk werd dat kistje na deze uitleg even tevoorschijn gehaald en mocht het aan de genodigden worden doorgegeven. Toen het

uiteindelijk bij Buckland terecht kwam, bekeek die de inhoud zeer aandachtig. Na al die jaren was het hart gedroogd en verschrompeld. Het was ongeveer zo groot als een walnoot en er zaten vele kleine gaatjes in, zodat het aan een stukje puimsteen deed denken. Omdat Buckland nu eenmaal alles wilde proeven, zette hij – tot grote ontzetting van alle aanwezigen – er plots zijn tanden in. ‘Ik heb in mijn leven vele rare dingen gegeten, maar nog nooit het hart van een koning’, zei hij tot het publiek. Dat leek nu zelf wel gemummificeerd. Met ogen vol verbazing en ongeloof keken alle aanwezigen toe hoe hij een stukje in zijn mond stopte, het fijn maalde en vervolgens doorslikte...

Je moet er maar zin in hebben, zul je wellicht denken. Maar ook toen Buckland ouder werd, verloor hij nooit zijn eetlust en bleef hij dieren eten in de hoop voor zijn sterfdag een stukje van elk dier gegeten te hebben. Heel wat mensen vreesden dat hij vroeg of laat zou overlijden aan een bacterie die zich in een of ander dier genesteld had. Dat gebeurde niet. In plaats daarvan begon hij op het einde van zijn leven zulke verwarde dingen te vertellen dat niemand nog beseftte waarover hij het precies had. Het was op den duur voor iedereen wel duidelijk dat de eens zo briljante wetenschapper aan dementie leed en nog slechts af en toe een helder moment had. Buckland stierf uiteindelijk in 1856 op 72-jarige leeftijd. Ongetwijfeld verloor de wereld op die manier een van de meest bizarre wetenschappers die ooit had rondgelopen.

NAAM: Alfred Jan Jerry Winkler

AANVANKELIJK OOK GEKEND:

Onder een andere familienaam

GEBOREN: 1982

LAND: Nederland

BEROEP: Aanvankelijk geen; probeerde later jongeren met sociale problemen te helpen.

BELANGRIJKSTE KRACHTTOER: Kwam er als drugs- en drankverslaafde dakloze achter dat zijn echte vader (die inmiddels al overleden was) een schatrijke zakenman was en dat hij aanspraak kon maken op een deel van zijn fortuin.

OPMERKELIJK: Bewaarde lange tijd tweehonderd euro in een potje, uit schrik dat zijn hele verhaal niet meer dan een droom was geweest.

2 VAN NACHTMERRIE TOT SPROOKJE

Alfred Jan Jerry... Drie voornamen waarvan er twee niet gebruikt werden, want iedereen had het altijd over 'Jerry'.

Jerry werd in 1982 geboren. Toen hij drie jaar was, gingen zijn moeder en Johnnie, de man van wie hij toen dacht dat het zijn vader was en van wie hij de familienaam droeg, uit elkaar. Samen met zijn acht jaar oudere broer, die Johnnie Junior heette, bleef Jerry bij zijn moeder. Niet leuk, zo opgroeien zonder vader, zul je misschien denken, maar Jerry was best gelukkig in Diemen, de gemeente in Midden-Nederland waar hij woonde. Hij ging er in de buurt naar school en had veel vriendjes met wie hij op straat kon ravotten.

In 1990 gebeurde er echter iets heel ergs. Dokters vonden

een hersentumor bij zijn moeder. Ze moest dringend onder het mes. Ze overleefde de operatie, maar kon niet meer voor haar zonen zorgen. Probleem: wat moest er met de jongens gebeuren? Johnnie junior was intussen al zestien geworden. Hij besloot om alleen te gaan wonen. Maar Jerry was nog altijd maar acht jaar. Hij kwam bij zijn vader en diens nieuwe vrouw terecht.

Dat klikte niet. Jerry had het gevoel niets goed te kunnen doen. Bij elke kleine fout die hij volgens zijn stiefmoeder maakte, zei ze hem dat ze er gegarandeerd een maagzweer aan zou overhouden. En als er mensen van de jeugdzorg kwamen om te zien hoe hij het stelde, legden die ook altijd de fout bij hem. Het leek echt alsof er niemand naar hem luisterde. Op den duur begon hij zelf nog te geloven dat hij voor niks deugde.

Omdat de toestand er niet op verbeterde, werd hij naar een internaat gestuurd. En vandaar naar een ander, en weer naar een ander, en dan naar een opvanghuis en een gastgezin en weer een gastgezin... Jerry verhuisde in totaal wel zo'n veertig, vijftig keer. Zelden voelde hij zich thuis en als dat uiteindelijk toch eens gebeurde, werd hij prompt naar een andere plaats gestuurd. Tijdens die verblijven ontmoette hij ook heel wat andere jongeren die als onhandelbaar bestempeld werden. Kleine boefjes die hem vooral dingen leerden die niet deugden.

In 1998, toen hij zestien was, overleed zijn moeder. Het leek of de bodem nu helemaal onder zijn voeten wegzakte. In de dagen na haar dood sloegen Jerry en zijn broer in hun radeloosheid de hele inboedel van haar huisje kort en klein. Ze gooiden ook alle papieren weg. Die interesseerden hen niet en zo konden de mensen die na hen in het huis terechtkwamen

er alvast niet mee gaan lopen. Het enige aandenken dat Jerry meenam, was een zilveren aansteker met daarop in blauwe letters het woord 'Technipower', de naam van een uitzendbureau voor technisch personeel, waar zijn moeder jaren geleden als secretaresse had gewerkt.

Toen Jerry achttien werd, was hij blij alle opvanghuizen en internaten definitief de rug toe te kunnen keren. Maar hoe moest het nu verder? Hij was totaal niet voorbereid op het echte leven. Hij had geen job en geen verblijfplaats. Toen hij een uitkering aanvraag, kreeg hij een papier waarop hij moest invullen waar hij de volgende dagen zou slapen. Hij wist echt niet wat hij op die vraag kon antwoorden. Zou hij in het park onder de derde boom links gaan slapen of werd het de vierde bank rechts?

Omdat hij vier weken moest wachten op de uitkering en in die tussentijd ook nog moest leven, liep het helemaal fout. Jerry begon te stelen. Hij raakte aan de drank en aan de drugs. Hij begon ook zelf te dealen... In de winter trok hij naar opvangtehuizen waar het tenminste warm was. Daar stond hij meestal als eerste op. Hij haatte het om samen met alle andere vunzige figuren die daar verbleven te moeten douchen. Daarna probeerde hij wat brood en beleg mee te graaien en trok hij de straat op, opnieuw een wazige dag met veel drank en drugs tegemoet. En zo ging het maar door, dag na dag, week na week, jaar na jaar...

In 2009 bereikte hij zijn dieptepunt. Dat jaar brak hij zijn knieschijf. Nu kon hij zelfs niet eens meer buitenkomen. Hij kwam in een afkickcentrum terecht en lag samen met zes andere patiënten op één kamer. De eerste probeerde af te kic-

ken van heroïne, de tweede was schizofreen, de derde had een aantal zware misdaden op zijn geweten en ga zo maar door. Als je nog niet waanzinnig was, zou je het daar gegarandeerd wel worden... Gelukkig vond zijn broer, die zich altijd om hem was blijven bekommeren, een woning voor hem. Wat later wilde het regionale opleidingscentrum hem graag testen, in de hoop een geschikte job voor hem te vinden. Op die test scoorde hij verrassend goed. Hij kon goed rekenen en was ook heel creatief. Dat deed hem opnieuw nadenken over zijn toekomst. Hoe kon hij ooit uit de vicieuze cirkel raken waarin hij verzeild was?

Tegelijk begon hij zich ook vragen te stellen over zijn afkomst. Hoe kon het toch dat hij in niets op zijn vader leek? Jerry leek wel een Spanjaard, terwijl zijn vader overduidelijk alle kenmerken van een rasechte Nederlander had. En dan die naam... Johnnie Junior was genoemd naar zijn vader, dat was wel overduidelijk. Maar hoe zat dat eigenlijk met zijn namen: Alfred, Jan, Jerry? Hij herinnerde zich dat hij als kind zijn moeder ooit gevraagd had waar die eerste naam van hem vandaan kwam. Ze had toen geantwoord dat ze helemaal weg was van Alfred Jodocus Kwak, het personage uit de musical van Herman van Veen. Hij had dat toen al een rare uitleg gevonden.

Maar hoe kom je te weten waar je naam vandaan komt als je moeder overleden is en alle papieren die daarop een antwoord kunnen geven weggegooid zijn? In 2010 besloot Jerry naar zijn vader te bellen. 'Je hebt gelijk!' antwoordde die. 'Ik ben je vader niet. Ik was onvruchtbaar op het ogenblik dat je moeder zwanger was. Dat ze toch in verwachting was, was natuurlijk een harde klap voor mij. Maar ik heb nooit geprobeerd om te weten te komen wie je vader was. Waarom zou ik? Het ging op

dat moment al niet goed tussen je moeder en mij.'

Na dat antwoord zat Jerry zo diep dat hij prompt een fles whisky naar binnen goot en nog wat extra drugs nam ook. Maar hij herpakte zich. Misschien was er nog wel een oud-collega van zijn moeder aan wie ze haar grote geheim had toevertrouwd. En dus tikte hij de naam van het bedrijf in waar ze toen werkte. Technipower, zo stond nog altijd op de aansteker die hij na haar dood als herinnering had meegenomen.

Eerst vond hij wat algemene gegevens over het bedrijf, maar toen hij op het idee kwam om 'Technipower' samen met 'Alfred', zijn eerste voornaam, in te tikken, viel hij bijna van zijn stoel van het schrikken. Boven aan de hele lijst zoekresultaten stond een artikel uit *de Volkskrant* over de dood van Alfred Winkler, de grote directeur van Technipower, en een aantal problemen die rond zijn erfenis ontstaan waren.

Jerry kon zijn ogen niet geloven. Zou het kunnen dat zijn moeder, die secretaresse was in het bedrijf en dagelijks met de grote baas in contact kwam, een affaire had gehad met de steenrijke en officieel kinderloze directeur van Technipower?

Van dat ogenblik af ontpopte Jerry zich als een echte speurder. Zo zocht hij onder andere contact met *de Volkskrant* en met de beste vriendin van zijn moeder. Die beweerde echter niets af te weten van een affaire tussen zijn moeder en de grote baas. Maar Jerry wilde niet opgeven. Zo belde hij op een dag ook aan bij Vink & Partners, het advocatenkantoor dat de stichtingen beheerde waaraan Alfred Winkler miljoenen had nagelaten. Tot zijn verbazing werd hij er door Vink zelf te woord gestaan. En toen hij over zijn vermoeden vertelde en er ook een jeugdfoto van zijn vermoedelijke vader bijhaalde, kon de advocaat alleen